

обим и поштовање људских права најбољи показатељ степена демократије у једној држави. Модерни устави без изузетка садрже одредбе о људским правима. То је део уставне материје који се стално развија и проширује, а људска права су временом, уз организацију државне власти, постала један од најважнијих предмета устава. Уставом се људска права гарантују и утврђују се механизми њихове заштите.

Људска права (у модерном смислу) настају крајем XVIII века, под утицајем политичке филозофије либерализма. Француска Декларација о правима човека и грађанина из 1789. године један је од првих и истовремено историјски најважнијих аката који прокламују неповредивост људских права. У првом периоду настанка и развоја људских права (крај XVIII и почетак XIX века) прокламују се лична и политичка људска права, која су пре свега инструмент ограничења државне власти (нека од тих права називају се „слободе”, јер представљају слободу од државне власти). Касније (крај XIX и почетак XX века), појављују се економска, социјална и културна људска права, као последица промене улоге државе, која све више интервенише у привредни живот да би се избегле привредне кризе, али и да би се остварили одређени социјални циљеви, пре свега већи степен социјалне правде, при чему држава настоји да грађанима обезбеди одговарајуће материјалне услове и да се стара о њиховом културном развоју.

После Другог светског рата почиње да се развија процес интернационализације људских права. Људска права постају наднационална категорија и вредност. Доносе се важни акти међународног права којима се прокламују и штите људска права као универзална вредност, а од тих аката најзначајнији су: под окриљем Уједињених нација –Универзална декларација о људским правима из 1948. године, Међународни пакт о грађанским и политичким правима из 1966. године и Међународни пакт о економским, социјалним и културним правима из 1966. године, а на европском нивоу –Европска конвенција за заштиту људских права и основних слобода из 1950. године и Европска социјална повеља из 1961. године (ревидирана 1996. године). Како се сада људска права гарантују и међународним актима, стање људских права на територији једне државе више није само њена унутрашња ствар, јер су успостављени међународни стандарди гарантованих људских права.

Људска права могу се разврстати према различитим критеријумима. Према томе ко је носилац права, она се деле на појединачна (индивидуална) права (кад је носилац права појединац) и на колективна права (кад је носилац права група или колективитет). Историјски су прво настала појединачна права (на пример: право на живот, право на слободу), а колективна права су тековина модерних устава (то су на пример права националних мањина). Према времену настанка, људска права се деле на права прве генерације (то су лична и политичка људска права, настала крајем 18. и почетком 19. века), права друге генерације (то су економска, социјална и културна људска права, настала крајем 19. и почетком 20. века) и права треће генерације (појављују се у другој половини 20. века и то су претежно колективна права, као на пример: право на мир, право на економски и социјални развој).

Према предмету заштите, људска права се деле на лична, политичка, економска, социјална и културна права. Лична права имају за циљ заштиту приватне личности човека, његов физички и духовни интегритет и његову слободу у односу на државну власт. Политичка права омогућују грађанима учешће у политичком животу и вршењу државне власти. Економска и социјална права штите економски слабије и обезбеђују економску и социјалну сигурност човека у друштву. Културна права гарантују учешће човека у културном животу и имају за циљ обезбеђење очувања, развитка и ширења културе.

Данас су у највећем броју модерних устава утврђена мањинска права, односно права припадника националних мањина, која првенствено служе очувању националног идентитета.

Устав Републике Србије даје људским и мањинским правима и слободама велики значај, па је цео други део Устава у целини њима посвећен. У основним начелима овог дела Устава гарантује се непосредна примена зајемчених права, утврђује сврха уставних јемстава, утврђују услови ограничења људских и мањинских права, утврђује општа забрана дискриминације и утврђују видови заштите људских и мањинских права и слобода.